

НА ЧАСІ

Ректора обрано!

За результатами голосування у другому турі виборів на посаду ректора Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя на цю посаду обрано кандидата історичних наук, доцента Олександра Григоровича Самойленка, який до цього працював проректором з науково-педагогічної та методичної роботи. Звернемося до мови цифр:

- Загальна кількість виборців – 380;**
- Кількість виборців, які отримали виборчі бюлетні для голосування – 356;**
- Кількість виборчих бюлетнів, визнаних недійсними – 3;**
- Кількість виборців, які проголосували за кандидатів – 298:**
- 1. Бойка Олександра Дмитровича – 20 (5,3%);**
- 2. Самойленка Олександра Григоровича – 278 (73,2%).**
- Не підтримую жодного кандидата – 55 (14,5%).**

Однією з причин успіху новообраного ректора у великій мірі став той факт, що на брифінгу претендентів, який відбувся 28 березня, професор Бойко О.Д. проголосив заяву, в якій закликав своїх прихильників голосувати за іншого претендента. Погодьтеся, це вчинок!

Вітаємо Олександра Григоровича Самойленка з перемогою та бажаємо найшвидшого затвердження результатів виборів Міністерством освіти і науки України.

ОФІЦІЙНО

Обираємо деканів

На початку березня на трьох факультетах університету: природничо-географічному, культури і мистецтв, психології та соціальної роботи пройшли звітно-виборчі збори трудових колективів. Перед колегами про свій п'ятирічний термін перебування на посадах деканів звітували доценти Сенченко Г.Г., Гусейнова Л.В. та Конончук А.І. Збори затвердили звіти деканів і таємним голосуванням прийняли рішення щодо подальшого їх перебування на посадах.

Колективи природничо-географічного факультету та факультету культури і мистецтв прийняли рішення звернутися до в.о. ректора університету з пропозицією продовжити термін роботи на посаді декана й укласти новий контракт з доцентами Сенченко Г.Г. та Гусейною Л.В. на п'ятирічний термін. Колектив факультету психології та соціальної роботи перевагою в два голоси прийняв рішення підняти клопотання перед ректором університету щодо оголошення конкурсу на заміщення посади декана. Рішення щодо обрання деканів має затвердити Вчена рада університету.

Наш. кор.

Мановні жінки!

*Редакція газети вітає вас зі святом 8 Березня!
Звід усієї душі бажаємо величезного жіночого щасття, любові і добра!
Нехай поруч із вами завжди будуть лише гідні люди. Бажаємо,
щоб кожен прийдешній день ви зустрічали з посмішкою,
з передчуттям радості, з впевненістю та
щиросердечним спокоем!*

У стінах Ніжинського державного університету пройшов святковий концерт, присвячений 8 Березня. Пропонуємо вашій увазі фотозвіт з цього заходу.

На пошану Кобзарів

10 березня в Блакитній залі Гоголівського корпусу відбувся захід на пошанування пам'яті геніального сина України Тараса Григоровича Шевченка. Ініціаторами заходу стали викладачі кафедри історії України Гоголівського вищу професор Євген Луняк та доцент Олександр Кривобок. На зустріч до студентів завітав кобзар Київського кобзарського цеху Василь Жованик.

У своєму вступному слові декан філологічного факультету Ніжинського державного університету, член Національної спілки письменників України доцент Олександр Забарний наголосив на великому значенні творів Кобзаря для формування почуття національної гідності українського народу, його історичної самоідентифікації. Ще мова пішла про необхідність виховання нового покоління «національної еліти», яка б взяла на свої плечі справу побудови нової, європейської України.

Далі зазвучала чарівна мелодія кобзи... Василь Жованик родом із Києва. Там закінчив школу, музичну школу з класу бандури, пішов у кобзарську науку «до людей». Він студент 3 курсу Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Проте коріння його з Чернігівщини – обидва діди родом із нашого краю. Пан Василь сповідує класичну філософію українського кобзарства: «Пісня від Бога, крізь серце і до людей». Він не має виняткових вокальних даних, співає так, як співали його славні попередники – мандрівні кобзарі. Запорука його успіху – майстерне володіння інструментом, а ще вміння донести зміст пісні чи думи до серця слухача. Вражає внутрішня духовна глибина молодого кобзаря.

Пан Василь розповів присутнім студентам історико-правознавчого та філологічного факультетів про історію кобзарства в Україні, про кобзарські музичні інструменти, про формування власного музичного репертуару, а ще про свою подорож до Донецької та Луганської областей і виступи в зоні АТО, відповів на запитання присутніх. І багато співав... Вразило його майстерне виконання «Думи про Правду», «Думи про козака Супруна», «Про Савур-могилу» та інших творів...

У своєму заключному слові професор Євген Луняк сердечно подякував молодому кобзареві і наголосив на важливості його справи для духовного відродження України. А ще від імені побратимів-воїнів (у залі були присутні члени міської спілки учасників АТО) подякував пану Василю за його підтримку українських вояків у зоні військових дій.

Завершилась зустріч веселою кобзарською піснею та добрими побажаннями на адресу присутніх. Студенти ж кинули до суми кобзаря хто скільки міг, але ясно...

На концерті побував **Олесь Хонда**

Пам'яті вчителя

4 березня нинішнього року виповнилося б 90 років від дня народження відомого українського літературного критика і вченого, члена Спілки письменників України, кандидата філологічних наук, доцента кафедри української літератури Ніжинського державного педагогічного інституту імені М.В. Гоголя Павла Олександровича Сердюка. Понад двадцять років керував Павло Олександрович літературною студією Гоголівського вишу. З його благословення увійшли в українську літературу письменники Таїсія Шаповаленко, Володимир Сапон, Василь Струтинський, Володимир Сенцовський, Олекса Нестеренко, Любов Пономаренко, Анатолій Шкуліпа, Микола Луговик, Іван Просяник, Олександр Петькун, Олександр Забарний і це ще не повний перелік. А скільки залюблених у поетичне слово вчителів виховав він... Сотні, а може й тисячі!

На пошану пам'яті вчителя в Блакитній залі Гоголівського корпусу зібралися студенти-філологи, друзі та колеги педагога. Відкрив зібрання декан філологічного факультету, член Національної спілки письменників України, доцент Олександр Забарний. Павло Олександрович Сердюк був його наставником не лише в літературній студії, а ще й куратором групи. Щирі, теплі слова вдячності висловив декан на адресу свого вчителя. Спогадами про колегу і друга поділилися зі студентами кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Володимир Павлович Крутиус. Ці друзі-колеги стояли біля витоків боротьби за українське слово, українську культуру, за що зазнавали утисків від влади. Володимир Павлович розповів про Павла Сердюка

не лише як про вченого і літературознавця, а як про чудову людину, турботливого чоловіка і батька.

Слова вдячності Павлу Олександровичу адресував його вихованець, нинішній керівник літературної студії університету, поет Олександр Гадзинський. Він пригадав, як багато уваги приділяв Павло Сердюк своїм вихованцям, як турботливо плекав їхнє поетичне слово, засівав добром і любов'ю їхню душу.

З теплим словом вдячності до вчителя звернулася до студентів кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Олена Миколаївна Моцяка. Присутні вшанували Вчителя хвилиною мовчання, а на його могилу цього дня лягли квіти пам'яті.

Марина Лапай, слухачка ЦСП «журналістика», член літературної студії університету

Уроки мужності

18 березня цього року виповнилося б 95 років з дня народження мужньої жінки-патріотки, доцента кафедри української літератури Ніжинського вишу Олеси Йосипівни Коцоби. Саме ця жінка у такі непрості сімдесяти роки стояла у витоків української незалежності. Це вона з побратимами підписала листа на захист «Собору» Олеса Гончара, це вона доклала зусиль, щоб передати до Мюнхена трактат І. Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація?», за що й зазнала репресій.

Цього дня до могили викладача на Троїцьке кладовище Ніжина прийшли студенти і викладачі філологічного факультету. Своїми спогадами про Лесю Йосипівну поділилися з присутніми її студенти, а нині українські письменники Анатолій Шкуліпа та Олександр Забарний, дослідниця її непростой долі Надія Онищенко, заступник голови обласної організації «Просвіта», меценат Микола Шкурко, сивочолі Лесині подружки. Студенти поклали на могилу педагога квіти.

Наш. кор.

«Благодійний вечір сучасної української пісні»

«Благодійний вечір сучасної української пісні» для збору коштів на допомогу Ярині Петренко (студентці II курсу факультету іноземних мов), що пройшов у культурно-освітньому центрі «Юність» 17 березня 2016 року, довів мені особисто та багатьом людям у нашому університеті, що студентський осередок НДУ ім. М. Гоголя здатний на більше, аніж від нього очікують. Просто необхідно, щоб подібні вечори всеохоплюючої термоядерної атмосфери, вільної творчості та єднання стали традиційними. І хоча цього разу привід для збору був зовсім не зі знаком плюс, проте ввести дану традицію, на мою думку, необхідно.

Від самого початку, як ми з Каріною Пластун та Аліною Квітковською взяли за організацію даного заходу, мимохідь залучаючи до нього безліч людей, нашим головним страхом було те, що ми не зможемо правильно апробувати результати певного кастигу, що попередньо проходив на «Юності» та зробити гідну рекламу для популяризації цього вечора. Але все вдалося. У нас було 24 номери, включаючи вокальні, хореографічні та поетичні виступи, більше ста гостей, дружня атмосфера та безліч позитивних відгуків уже постфактум. І це після того аспекту, що ми все-таки зібрали певну суму коштів для Ярини, є найприємнішим післясмаком цього концерту. Чимало людей почало заохочувати, пропонувати та навіть в ультимативній формі говорити про те, що варто збиратися так, принаймні раз в два-три тижні, задля того, аби не тільки приємно проводити час, а й проводити його з користю. Таким чином, зробивши один маленький вчинок – прийшовши на цей концерт у якості глядача чи виступаючого, кожен зі студентів та викладачів долучився до великої справи.

Поліна Чебану, студентка історико-юридичного факультету

Радяться науковці

17 березня 2016 року на філологічному факультеті Гоголівського університету відбулася Всеукраїнська наукова конференція з нагоди 200-літнього ювілею відомого українського письменника, етнографа і публіциста Олександра Афанасьєва-Чужбинського. Організатором конференції стала кафедра української літератури нашого вишу.

Олександр Сергійович Афанасьєв-Чужбинський був вихованцем Ніжинського фізико-математичного ліцею. По його закінченню став офіцером, а вийшовши у відставку, займався письменством та журналістикою. Свого часу був товаришем Тараса Шевченка, про що залишив чудові спогади.

На пленарному засіданні у Блакитній залі Гоголівського корпусу перед учасниками конференції виступили: доктор філологічних наук, професор Григорій Самойленко (Ніжин), завідувач кафедри українського літературознавства та компаративістики, доцент Олена Юрчук (Житомир), молодший науковий співробітник Інституту літератури імені Тараса Шевченка НАН України Ольга Блик (Київ), доценти Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя Олександр Забарний, Олена Моцяка, Оксана Банзерук, Надія Бондар, викладач Світлана Шевченко, завідувач відділу обслуговування бібліотеки імені академіка М. Лавровського НДУ Галина Осипова. У Інтернет-режимі участь у конференції взяла професор Тетяна Лебединська (Санкт-Петербург).

Учасників наукового зібрання привітав своєю чудовою грою відомий поліський сопілар Олександр Козієнко.

Учасники конференції ознайомилися з виставкою раритетних видань О. Афанасьєва-Чужбинського, серед яких були книги з автографом письменника. Із науковим доробком учасників конференції можна буде ознайомитись у черговому номері часопису «Література та культура Полісся».

Влас. кор.

БЕРЕЗНЕВІ ІНТЕРВ'Ю

Пропонуємо вашій увазі актуальні березневі інтерв'ю з трьома чарівними студентками нашого вишу, які уособлюють розум, творчість та красу. Саме ці три складові притаманні, ми впевнені, всім дівчатам Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

«Нова ера» студентства з Олександрою Порадою

*Є люди, які обертають Землю, саме тому виникає потреба запросити Вас, дорогі читачі, познайомитись ближче із **Олександрою Порадою** та дізнатись, наскільки легко це вдається тендітній та крихкій дівчині.*

- Олександро, розкажіть нам про своє дитинство, чи завжди Ви були такою активною як зараз?

- Згадуючи дитячі роки, мушу визнати, що не була особливо активною дитиною, батьки стверджують, що я на-

давала перевагу спокійному та раціональному стилю, але такий образ життя не завадив мені мати багато друзів. Мальовнича місцевість Карпатських гір не давала змоги кудись поспішати та навчила мене звертати увагу на красу, що знаходиться поруч із нами.

- Наразі, Ви займаєте посаду голови студентської ради у нашому університеті, це збіг зовнішніх обставин чи результат націлених та поступових дій?

- Наразі, все починається з малого. Одного дня ти отримуєш прохання від когось про допомогу, а спробувавши – ніколи не втримаєшся від спокуси бути корисним для людей.

- Відчуваєте у цьому власне покликання?

- Так, це живе на рівні свідомості. Потрібно лише одного разу спіймати ритм активного життя, а далі не зможеш від цього відмовитись. Саме так сталося зі мною, я розпочала свою діяльність головою учнівського комітету в рідному містечку Виноградів на Закарпатті, а після вступу до університету на правах вільного слухача потрапила на збори студентської ради, де нарешті зрозуміла, що це, як кажуть англійці, «my cup of tea». Велику роль також відіграє відповідальність за свою посаду, потрібно розуміти, що ти повинен віддати частинку себе для людей та університету, покращуючи їхнє життя.*

- Чи часто Вам доводиться зустрічатись із складними питаннями та яких рішень вони потребують?

- Нещодавно Міністерство ухвалило закон про «Вищу освіту щодо студентського самоврядування», що фактично відкрив «Нову еру» студентства та відкрив можливість брати активну участь у житті університету. Це дозволило нам перейти на якісно новий рівень, від культурно-масового сектору до повноцінного органу студентського самоврядування, який завжди готовий

захищати права та допомогати своїм студентам. Члени студентської ради рівноправно з іншими учасниками беруть участь у Вченій Раді, ректораті та будь-яких інших зборах. Досить часто доводиться зіштовхуватися з тим, що більшість викладачів забуває: студент – споживач послуг, які надає університет, саме тому слід рахуватись із його думкою, особливо якщо вона спрямована на покращення. Довелося також зустрітись із конфліктами, що виникають між вахтерами та студентами, які намагаються потрапити до гуртожитку після 23:00. Прийняте рішення про «Доступ 24/7» до гуртожитку не вичерпує питання й тому інколи доводиться шукати компроміс для обох сторін. Загалом існує безліч проблем, зокрема відсутність чітких кроків врядування багатьох університетських процесів та головним є те, що безліч студентів залишається наодинці із своїми проблемами. Серед молоді панує стереотип, що чекати допомоги немає звідки. Насправді ж, перший крок до вирішення – комунікація. Не закривайтеся у собі та не будьте пасивними, і ми обов'язково зможемо вам допомогти.

- Олександро, я чув, Ви брали активну участь у студентському антикорупційному форумі. Про що вдалося дізнатися та що побачити нового?

- Цікаве запитання. Мала багато сумнівів, чи потрібно мені їхати туди, адже маю обмежений досвід практичної боротьби з корупцією, але в.о. ректора університету Олександр Дмитрович Бойко підтримав мене та наполягав, що варто відвідати форум. І виявилось, що головне – бажання. Українська Асоціація Студентського Самоврядування – засновник та головний механізм цього руху, більше сотні запальних людей готових до змін, що не дозволять лишатись наодинці із своїми проблемами. «Перший крок – не боятися! Ти не сам! Діалог, офіційні звернення та публічність, – засоби, якими треба боротися з корупцією».

- Звертаючи увагу на вашу амбіційність, досить легко уявити Вас у політиці. Як Ви вважаєте, чи варто рухатись в цьому напрямку та чи здатні жінки навести там усе до ладу?

- Розумієте, якщо вести розмову про політику, гадаю, що гендерна межа в цьому питанні вичерпана. Наблизившись до процесу студентського самоврядування, вдалося помітити багато талановитої молоді, яка з легкістю може пов'язати своє життя із цією сферою. Завжди кажу про те, що маємо простий принцип: «Якщо у політику не йдеш Ти, туди йде можновладець, що надто дорогою ціною для тебе вирішує коло своїх питань». Якщо ми маємо шанс подарувати країні нове життя, то не маємо права його втрачати!

- Олександро, маєте дуже привабливу зовнішність, що привертає неабияку увагу з боку протилежної статі. Скажіть, яким має бути хлопець для того, аби Ви звернули на нього увагу?

- Дякую! В усьому має панувати «золота середина». Хлопець має бути комунікабельним, але не балакучим, впевненим у собі, але не егоцентричним. Всебічний розвиток – найголовніше, на що має звертати увагу людина.

- Нещодавно відбулось весняне свято ніжності та краси, як святкували 8 Березня Ви?

- Дуже обожнюю гурт «Антитіла», саме тому не роздумуючи зробила собі подарунок – білет на їх концерт. Концерт проходив у Чернігові, тож я гарно провела час зі своїми друзями.

- Маєте чудову нагоду побажати щось нашим студентам, що б Ви хотіли їм сказати?

- Дякую! Залюбки нею скористаюся. Любі друзі, попереду найцікавіше – ваше життя, тож міркуйте самостійно, багато подорожуйте та завжди рухайтесь вперед, і тоді за плечима у вас залишаться незабутні спогади.

Микита Мисник, слухач ЦСП «журналістика»

*Це моя справа/ремесло (англ)

Перемога там, де є рух вперед

Кожного року 9–10 березня в Україні проходять «Шевченківські дні». І не секрет, що ця подія об'єднує творчих людей різного віку та професій. Пошана і вдячність наповнюють серця усього людства, бо Тарас Шевченко – не тільки співець України, а митець на всі часи. Тож напередодні я вирішила взяти інтерв'ю у **Ірини Дорош**, студентки філологічного факультету, переможниці II етапу VI Міжнародно-

го мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка.

- Доброго дня, Іринко. Я вітаю тебе з перемогою у конкурсі. Приємно знати, що на філологічному факультеті навчаються не тільки дуже гарні дівчата, але і майбутні науковці.

- Дякую. Мені справді дуже приємно.

- Що тебе надихає займатися науковою діяльністю?

- Взагалі на це питання однозначно відповісти не можу, бо на мій світогляд у цьому плані вплинула ціла низка факторів, їх досить багато. Перш за все – бажання дізнатись щось таке, чого ще ніхто не знав, і відкрити це всьому світові.

- Це твоя перша перемога у мовно-літературному конкурсі?

- Так, перша. Починаючи з другого курсу навчання в університеті, кожен рік я брала участь у цьому конкурсі. І ось уже з третьої спроби на першому місці.

- Ти отримала задоволення від участі в цьому конкурсі?

- Мені сподобався конкурс, його структура та завдання. Це ще один шанс випробувати себе. Мені подарували декілька книг: серед яких були «Зачаровані музиканти» Г. Пагутяк і «Таїна голубого палацу» А. Дрофаня.

- Чи багато часу у тебе займала підготовка до конкурсу?

- Чесно кажучи, я не дуже готувалася. Сам конкурс творчий, і ти ніколи не знаєш, якими будуть завдання.

- Якби у тебе була можливість щось змінити у конкурсі, що б ти запропонувала?

- Мені б хотілося, щоб конкурс мав більше не стільки мовно-літературний, скільки творчий характер. Адже у нас є багато авторів, над творчістю яких можна працювати. Тож, на мою думку, діапазон письменників можна було б розширити.

- Як ти думаєш, яким має бути сучасний успішний науковець?

- Сам стан науки надихає на активну діяльність, адже потрібно підняти її на належний рівень. Науковець має бути відкритим до всього, бути готовим до змін, швидко адаптуватися до ситуації, відчувати науковий контекст, не боятись застосовувати нові методи. Науковцю мають бути притаманні такі риси як ерудиція, комунікабельність, креативність. Звісно, слід вміти й відпочивати, щоб завжди із задоволенням повертатись до роботи.

- Які плани в науці у найближчі роки ти маєш?

- Хочеш розсмішити Бога – розкажи про свої плани. Поки що я прагну до відмінного навчання, написання дипломної роботи. Тому найближчим часом я збираюся отримувати базові знання, які знадобляться для подальшої наукової діяльності.

- Іринко, дякую тобі за інтерв'ю. Сподіваюсь, тобі вдасться досягти всього, про що ти мрієш.

Неля Приймак, слухачка ЦСП «журналістика»

Обдарована сонцем

Чарівна, талановита і надзвичайно скромна **Мирослава Годунок** прийшла до нас з Рівненщини 5 років тому. Зараз вона – студентка-магістрантка філологічного факультету, має багато хобі, бере активну участь у житті університету.

- Доброго дня, Мирославо. Хотілося б привітати тебе з минулим святом. Ти дуже цікава особистість і мені б хотілося поставити тобі декілька питань. Як так вийшло, що ти обрала за місце навчання саме Ніжин, який так далеко від твого дому?

- Так історично склалося. Моя старша сестра посадила мене в електричку і сказала: «Розберешся, не заблукаєш». І так я потрапила в Ніжин. Я ще й досі пам'ятаю, як тепло мене тоді зустріли в університеті.

- Не шкодуєш про таке спонтанне рішення?

- Ніжин – надзвичайне місто. Я люблю його більше, ніж своє власне. Та й університет мені дуже подобається, він не зрівняється з багатьма київськими вишами. Скоріше Київ має рівнятися до нас.

- Ти така активна студентка. Розкажи про свої хобі

- Між навчанням і цікавими заходами я завжди обираю друге. Люблю театр, зараз очолюю театральний гурток. Коли я на сцені, то відчуваю себе вільною. Я просто обожнюю цю справу. Також пишу вірші, люблю готувати.

- З приводу віршів, багатьох цікавить, коли читачі побачать твою власну збірку?

- Ніколи. У мене вдома є багато збірок віршів різних авторів, які я й досі не прочитала, то що я можу говорити про свої вірші, якщо я так ставлюсь до чужої творчості.

- Залишається побажати цій милій та скромній дівчині подальших творчих успіхів.

Марина Лапай, слухачка ЦСП «журналістика»

ОБЛИЧЧЯ НОМЕРУ

Ми сонячними весняними днями зустріли свою сімдесяту весну відомий в Україні педагог, вчений, методист, завідувач кафедри музичної педагогіки та хореографії Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, доктор педагогічних наук, професор **Олександр Якович Ростовський**.

Етюд I. Музикант

Уроджене відчуття краси відтворене у звуках проявилось у Олександра Яковича ще з дитинства. З отого мальовничого куточка батьківщини, яке так часто бачиться у снах вже в зрілі роки. Народився Олександр Ростовський 15 березня 1946 року в селі Чупира Білоцерківського району Київської області. Неповторна природа рідного краю, одвічні хліборобські традиції, щирість і порядність людей праці, з якими з дитинства доводилося спілкуватися, і заклали в хлопця отой мистецький і етичний підмурівок, який згодом став основою людського характеру. Юнак умів ставити перед собою завдання і знаходити шляхи їх реалізації. А ще він до безтями був закоханий у музику і народну пісню. Ця любов передалася хлопцеві від батьків-педагогів, які вчили і

своїх, і чужих дітей шані до освіти та мистецтва. Отримавши педагогічну освіту, батьки – Яків Андрійович та Ганна Петрівна – за розподілом переїхали на Волинь, де родина оселилася в селі Хрипське. Тут батько очолив місцеву школу, а мама працювала вчителькою. Направляти молодих вчителів у Західні, щойно приєднані регіони України, – такою була підступна політика компартії. Саме молодь мала утверджувати соціалістичні ідеї серед національно свідомого населення Західної України. Нерідко це закінчувалося для учителів трагічно, адже продовжувала ще свою боротьбу УПА. Проте родину Ростовських не зачіпали. Батьки працювали чесно, сумлінно, вчили дітей шанувати національні традиції, українське слово, українську пісню. Сім'я була багатодітною: двоє синів і чотири доньки. Олександр був найстаршим, отож піклування про молодших увійшло до його обов'язків з дитинства. Неповторна краса Поділля, яку так майстерно описала Леся Українка у своїх поезіях, безперечно вплинула на формування естетичних смаків юнака. А ще самобутні звичаї подолян, адже тут поєдналися три культури – українська, білоруська і польська. Від Олександрового села до Білорусії було лише сім кілометрів, а до кордону з Польщею двадцять. Хіба ж це відстань?

Переживши страшну війну й розруху, голод і сталінські табори український народ стужився за піснею. Ось чому вона так дзвінко звучала у повоєнні роки. Молоде покоління, яке не знало війни, але виховувалося батьками-фронтовиками, що вчили їх сміливості, нескореності, справедливості, прагнуло нового життя, у якому в достатку було б щастя і пісень. Олександр музичну науку опановував самотужки, граючи спочатку на старій шкільній гармошці, а згодом на новенькому баяні-акордеоні «Weltmeister», який, попри усі нестатки сім'ї, батько придбав для здібного юнака у Бресті. Так почався Олександрів шлях спочатку до шкільної самодіяльності, а згодом і до професійної музичної освіти.

Захоплення музикою привело обдарованого юнака до Луцького педагогічного училища. Саме тут, навчаючись на музичному відділі у відомого на Поділлі педагога В. Пенського, відшліфовав Олександр Ростовський свої професійні навички.

У 1965 році, закінчивши з відзнакою училище, Олександр Якович приїздить до Ніжина і вступає до музично-педагогічного факультету Ніжинського державного ордену Трудового Червоного Прапора педагогічного інституту імені М.В. Гоголя. Вже на вступних іспитах юнак продемонстрував таке володіння інструментом, що не полишив байдужим чудового викладача, фронтовика-орденоносця, музиканта-віртуоза Костянтина Федотова.

Саме він і взяв до себе в науку хлопця. Навчався Олександр наполегливо, багато працював і як інструменталіст-виконавець, і як педагог-дослідник. Саме за ці якості, а ще за стійке прагнення до нового, незвіданого, і залишили молодого викладача у Гоголівському виші.

Етюд II. Вчений

Так у 1969 році розпочався педагогічний шлях Олександра Ростовського у Ніжинській вищій школі. Шлях входження у нові горизонти науки і мистецтва. Він не був прямим і рівним. Було всього: й огульні наклепи та підозри, і задрощі та намовання. Але хорошого було

значно більше, бо поряд працювали чудові наставники та колеги. А щонайголовніше – це шлях чесної і порядної людини. З 1969 до 1975 року Олександр Якович працює викладачем вузу, потім навчається в аспірантурі Науково-дослідного інституту педагогіки Академії наук УРСР. У 1979 році захищає кандидатську дисертацію на тему: «Естетичне виховання підлітків засобами героїчної музики». Згодьтесь, дана тема не втратила своєї актуальності і до сьогодні. З 1979 до 1980 року Олександр Якович працював на посаді старшого викладача кафедри, а з 1980 до 1993 року на посаді доцента кафедри музики. З 1979 до 2001 року він очолював названу кафедру.

У 1994 році О. Ростовський захищає дисертацію на здобуття вченого ступеня доктора педагогічних наук за темою: «Педагогічні основи керування процесом музичного сприймання школярів». А у 1996 році Олександра Яковича обирають деканом музично-педагогічного факультету, а з 2004 до 2006 року деканом факультету культури і мистецтв.

Олександр Якович Ростовський знаний в Україні вчений-педагог, один із фундаторів сучасної музичної педагогіки. Він автор більше як десяти науково-методичних посібників, більше 150 наукових досліджень, які опубліковані у фахових виданнях України та зарубіжжя. Отримали хороші відгуки та користуються попитом у вчителів-практиків такі монографії та посібники вченого: «Педагогіка музичного сприймання» (К., 1997), «Методика викладання музики у початковій школі» (Тернопіль, 2000, 2001), «Методика викладання музики в основній школі» (Тернопіль, 2000, 2001), «Лекції з історії західно-європейської музичної педагогіки» (Ніжин, 2004) та інші.

У наукових працях вченого дістали розкриття головні напрямки розвитку європейської музичної педагогіки від античності до сьогодення; закономірності, принципи і методи формування музичного сприймання шко-

Три етюди про вченого

лярів, теоретико-методологічні основи керування цим процесом; методичні засади музичного виховання учнів на основі української національної культури; шляхи вдосконалення змісту музичної освіти дітей. Особливий інтерес викликають праці, присвячені теоретико-методологічним аспектам професійної підготовки майбутніх учителів музики, розвитку їхніх творчих якостей.

Під керівництвом методиста О.Я. Ростовського розроблені і затверджені Міністерством освіти чинні в Україні навчальні програми з музики для загальноосвітніх навчальних закладів. Професор багато і плідно спілкується з учителями-практиками, виступає на конференціях і науково-практичних семінарах. У Олександра Яковича тонке і професійне відчуття часу. Він знає, яку музику має чути і засвоїти сучасне українське школярство, а тому його навчальні програми актуальні і переконливі у своїй методичній складовій.

Багато професор Ростовський виступає і як рецензент. Йому довелося працювати з багатьма талановитими людьми. Серед них: професори Дубравін В.В. та Лашенко А.П., заслужена артистка України М.Ф. Бровченко, заслужена артистка України Р.М. Борщ, заслужені діячі мистецтв України, професори Л.Ю. Шумська та Л.В. Костенко, заслужені працівники культури України С.О. Голуб, М.М. Борщ, Н.Д. Даньшина, заслужені артисти України, доценти М.О. Шумський та В.Г. Дорохін, переможець Міжнародного конкурсу піаністів В.А. Розен, вибачайте, якщо кого не згадав. Скільки чудових фольклорних збірників і книг видав професор В. Дубравін і більшість з них рецензував Олександр Якович.

Та найбільший здобуток професора О. Ростовського як науковця – його учні, його аспіранти. Наукова робота аспірантів кропітка і виснажлива, але вона стає справді радісною і творчою, коли спілкуєшся з таким науковим керівником, як Олександр Якович. Він уміє виокремити цікаву і перспективну тему дослідження, дати слушну пораду, заспокоїти, переорієнтувати і, врешті-решт, привести до успішного захисту дисертації. Під керівництвом професора О.Я. Ростовського здійснено вже 13 захистів кандидатських дисертацій. Створено авторську наукову школу, яка розробляє найактуальніші проблеми сучасної музичної освіти. На базі факультету діє наукова лабораторія музичної освіти, яку ось вже багато років очолює Олександр Якович. Пліч-о-пліч з наставником працюють його вихованці кандидати педагогічних наук, доценти Лариса Гусейнова, Олена Коваль, Ольга Щербініна, Валентина Равенчук, Юрій Дворник, Олена Спіліоті та інші. Авторську методику професора О. Ростовського запроваджують його вихованці у Чернігівському, Хмельницькому, Глухівському педагогічних університетах, добре відома вона і столичним вишам.

За свою подвижницьку наукову працю професор О. Ростовський неодноразово нагороджувався Почесними грамотами та відзнаками Міністерства освіти і науки України. Він Відмінник освіти України (1990), має почесну відзнаку МОН України «За наукові досягнення» (2006). Олександр Якович – заслужений працівник Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. А нинішнього року за багаторічну сумлінну працю і великий особистий вклад у розвиток вітчизняної педагогіки професор Олександр Якович Ростовський був нагороджений найвищою відзнакою Президії АПН України – медаллю «Григорій Сковорода». Щиро вітаємо колегу!

Етюд III. Вчитель

Мене багато що поєднує з героєм цієї оповіді. І залюбленість в мистецтво рідної України, і багаторічний досвід роботи методистом з фаху, і спільна діяльність

на посаді деканів двох творчих факультетів. Та головне спільне в наших долях те, що ми учительські діти, представники славних педагогічних династій. Учительські діти – це особлива когорта юні, яка змалечку підпорядкована певним життєвим обов'язкам перед батьками. Тобі з дитинства прищеплюють оту рису відповідальності, яка згодом стає правилом твого життя і поведінки. Треба добре вчитися, не бешкетувати, бути охайним і дисциплінованим, вихованим, соціально активним. Бо якщо ти таким не будеш, то підведеш батьків. Як же вони можуть навчати інших, коли свого не навчили? Така рання причетність до батьківської справи, певно, і закладає підмурівки майбутньої професії.

У родині Якова і Ганни Ростовських четверо з шести дітей стає учителями. Та найвищих висот у педагогіці досяг найстарший – Олександр. Справжня закоханість у професію, висока ерудиція і професіоналізм дозволили йому стати учителем учителів. Він не шукав легких шляхів у житті, багато працював, і доля щедро обдарувала його. Тут, у Гоголівському виші, зустрів він своє кохання. Оля, молода випускниця Київського державного університету, приїхала до Ніжинського вузу за розподілом. Струнка, вродлива, кароока дівчина одразу подолала серце молодого викладача. Вона стала не просто дружиною, а й одиодумцем, порадиником, колегою. Кандидат історичних наук, доцент, відомий краєзнавець і блискучий лектор Ольга Василівна Ростовська стала одним із кращих викладачів історико-правознавчого факультету Ніжинського вишу. Разом вони ось уже сорок шість років виглядають на «золоте весілля».

З їхньої любові народилося троє дітей: двоє дівчаток і хлопчик. Діти обрали батьківську стежку. Це вже третє покоління педагогів. Найстарша, Юля, хореограф, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри музичної педагогіки та хореографії. Основний напрямок наукової діяльності – мистецька педагогіка. Темою свого наукового дослідження обрала проблему формування педагогічних переконань у майбутніх учителів музики та хореографії. А Ірина – інструменталіст. Вихованка Веди Абрамівни Розен. Майстерно грає на фортепіано. Але також не змогла стояти осторонь батькових уподобань. У 2009 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеню кандидата педагогічних наук, а у 2014 році отримала звання доцента. Працює на кафедрі інструментально-виконавської підготовки НДУ ім. М. Гоголя. Веде активну концертно-творчу діяльність. Син Богдан успішно закінчив фізико-математичний факультет Гоголівського вишу, професійно захоплювався рок-музикою, нині пробує себе у бізнесі. Проте за студентську лаву вже сіло четверте покоління педагогів. Онук, Максим, став студентом історико-правознавчого факультету НДУ і мріє продовжити справу бабусі. Родина Ростовських щаслива своїми дітьми та онуками. А їх п'ятеро... Окрім Максима, ще Кирило, Арина, Артем і Аня. Є кому продовжувати педагогічну династію.

Олександр Якович пишається своїми дітьми і своїми учнями... А їх за сорок сім років педагогічної діяльності пройшло через його серце і мозок сотні, а може й тисячі. Сьогодні його учнів можна зустріти в усіх кутках України і далеко за її межами. Методичні знання і професійні навички, які отримують випускники факультету, приносять їм успіх і визнання. У цьому, мабуть, і полягає зміст життя справжнього Вчителя.

Р.С. Дорогий колего, від імені професорсько-викладацького складу університету сердечно вітаємо Вас зі славним Ювілеєм! Зичимо міцного здоров'я, козацького довголіття і творчої наснаги у Вашій благородній праці.

З повагою, Олександр Забарний

ЧАС ДАРУВАТИ ПОСМІШКИ

17 березня студенти Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відвідали ніжинський дитячий будинок-інтернат для дітей інвалідів. Напередодні цього заходу було зібрано 1170 грн. На ці кошти закуплені фрукти та солодощі, які передали вихованцям закладу. Студенти розіграли перед дітьми театралізовану виставу «Зустрічаємо весну». Ведуча та організатор свята Мирослава Годунок змогла створити справді дружню атмосферу. Під час вистави лунали пісні у виконанні Годунок Мирослави, Шевченко Ірини, Богомаз Тетяни та Гаврилук Катерини. А наостанок усі учасники подарували дітям пісню «Смайлик», після якої кожна дитина отримала паперові смайлики на згадку про свято.

Марина Лапай, студентка філологічного факультету

Долучаючись до прекрасного

У наш час мистецтво відіграє важливу роль у житті суспільства. Воно дає можливість формувати естетичні смаки людини, допомагає творчо розвиватися їй. Мистецтво не стоїть на місці, а швидкими темпами рухається вперед. Кожне нове покоління митців уносить щось своє в цей процес. Найбільш захоплюючим є образотворче мистецтво.

14 березня у картинній галереї університету о 9:20 відбулася презентація робіт талановитого ніжинця, художника-гравера Олександра Якимченка. Захід проводився у залі, присвяченому творчості ще одного художника, чие ім'я пов'язане з Ніжином, Сергія Шишка. Розповідь про митця вела Надія Онищенко. Основна увага зосереджувалася на особливостях творчого доробку живописця та гравера. Широкому колу аудиторії були представлені такі роботи Олександра Якимченка: «Замосковріччя», «Бретонський хлопчик», портрет М. Волошина та ін. Долучитися до прекрасного зібралися переважно студенти українського відділення філологічного факультету II курсу. На виставці був присутній і професор Григорій Самойленко. Під кінець презентації він висловив свою думку про важливість вивчення мистецтва в цілому та зробив підсумок творчого доробку Олександра Якимченка.

До того ж, студентам була запропонована екскурсія

іншими залами галереї, яку здійснила Анна Парубець. Усі присутні отримали незабутнє враження від побачених картин.

Хочеться відмітити, що саме такі заходи допомагають розширити своє коло інтересів, знайти щось нове і цікаве для себе.

*Драбинога Ірина,
слухачка ЦСП
«журналістика»*

ALMA MATER

Засновник – колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друк. аркуші.
Тираж 900 примірників.
Свідцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради – Олександр Забарний

Редактор: Анна Лебедева
Члени ради: Григорій Самойленко, Вітаїна Скороход, Анна Парубець, Роман Приходько, Олександра Порада

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м. Ніжин Чернігівської обл., вул. Кропив'янського, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almandu1982@gmail.com

Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Анна Лебедева
Коректор: Анна Парубець
Віддруковано у Видавництві НДУ імені М. Гоголя
Замовлення №55

* Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. * За точність викладення фактів відповідає автор.

* Редакції надано право редагувати й скорочувати матеріали. * При передрукуванні матеріалів обов'язково посилатися на газету "ALMA MATER"